



© ESKY

דף קריאה לשבת!

חרטה

"אבא, מה זה חרטה?" שאל מנחם ערב אחד ממש לפני השינה, כשאבא בקשה ממנו להתארגן ולהכין את הילקוים למחר.

אבא שמט מנדיו את הספר, התבונן בבנו הקטן שהתחיל השנה ללמוד בכתה ג'.

"מדוע המילה הזאת מעניינת אותך פתאום?" שאל אבא את מנחם. "המורה אמר לנו לשאול כי התחלנו ללמוד על יום הכיפורים. הוא גם בקש מכל אחד לספר סיפור למחר. סיפור שיש בו חרטה", הוסיף מנחם. אבא חיד, התישב על הספה וקרא למנחם לשבת לידו. "בא אספר לך סיפור", אמר אבא. "סיפור שקרה לי כשהייתי בדרך בגילך, סיפור שיש בו חרטה".

"פעם, לפני הרבה שנים", התחיל אבא את סיפורו, "גם אני למדתי על יום הכיפורים. המורה סיפר לנו בשיעור כי יום הכיפורים מתקרב. הוא גם אמר שצריך לכפר על המעשים שלנו. התבוננתי לשאול את המורה מה זה לכפר אז שתקתי.

ליאור, החבר שלי שישב ליד שאל אותי אם אני רוצה לשחק איתו בהפסקה בכדור. הספקתי לענות לו שאני אהיה השוער ואז המורה אמר בקול: "דן, שוב אתה מפריע!"

"אבל המורה, זה לא אני", צעקתי.

"מדברים על יום כיפור ונכבד אתה מאשים את ליאור?" פעם עלי המורה. "אתה חושב שפך מכפרים על מעשים רעים?" הוסיף המורה.

שְׁתַּקְתִּי. מֵאֵד לֹא אֶהְבֵּתִי כְּשֶׁהֲמוֹרָה קָרָא לִי דָן. כָּלֶם קָרְאוּ לִי דָנִי וְרַק
כְּשֶׁהוּא כּוֹעֵס עָלַי וּפְנִי הוֹפְכִים לְרִצְיָנִים הוּא קָרָא לִי דָן. אָבֵל, מֶה יְכוּלֹתִי
לֹמַר?

יוֹנָתָן הָיָה תִּלְמִיד טוֹב, תִּמְיֵד הַכִּין אֶת הַשְּׁעוּרִים, תִּמְיֵד הֵבִיא אֶת
הַמַּחְבְּרוֹת וְאָף פָּעַם לֹא שָׁכַח כָּלוּם. וְאֲנִי- גַם בְּאוֹתוֹ יוֹם שִׁכַּחְתִּי אֶת
מַחְבֶּרֶת חֲגִים. הָאֵם בְּגִלְלָה זֶה הַמּוֹרָה כָּעַס רַק עָלַי? הִרְהַרְתִּי לִי בְּשִׁקָּט.
יוֹנָתָן אָשֵׁם. הוּא הִתְחִיל לְדַבֵּר אִתִּי. אֲנִי רַק עֲנִיתִי. חֲשַׁבְתִּי בְּלִבִּי.
הִחְלַטְתִּי יוֹתֵר לֹא לְדַבֵּר אִתּוֹ וְלֹא לְשַׁחֵק אִתּוֹ בַּכְּדוּר. בַּעֲצָם, אֶחָבִיא לוֹ
אֶת הַכְּדוּר. נִרְאָה אֵיךְ הוּא יִרְגִּישׁ.

בַּהֲפֹסְקָה, יוֹנָתָן בִּיקַשׁ מִמֶּנִּי לְשַׁמֵּר לוֹ עַל הַכְּדוּר כְּשֶׁהִלַּךְ לְשֹׂאוֹל מִשְׁהוּ אֶת
הַמּוֹרָה. אֵיזָה כִּיף, אוֹכֵל עֲכָשְׁיוֹ לְהַחְזִיר לוֹ, חֲשַׁבְתִּי. נִיִּצְלָתִי אֶת הַהִזְדַּמְנוּת
וְהַחֲבֵאתִי אֶת הַכְּדוּר מֵאַחֲרֵי הַכֶּתֶה בֵּין הַשִּׁיחִים הַגְּבוּהִים שָׁאֵף אֶחָד לֹא
מִתְקָרֵב אֲלֵיהֶם בְּגִלְלָה שְׁיוּסִי סִיפֵר שֶׁרָאָה שֶׁם פָּעַם כָּלֵב מִסְכֵּן. אֵף אֶחָד לֹא
בִּדַּק אִם יֵשׁ שֶׁם כָּלָבִים, אָבֵל כָּלֶם הֶאֱמִינוּ לְיוּסִי וְלֹא הִעֲזוּ לְהִתְקָרֵב.
בַּעֲיָקָר לֹא לְיוֹנָתָן שֶׁפָּחַד מִכָּלָבִים בְּגִלְלָה שֶׁפָּעַם הִתְנַפֵּל עָלָיו כָּלֵב.
הַהֲפֹסְקָה הִחֲלָה וְיוֹנָתָן שָׁאַל אוֹתִי הֵיכָן הַכְּדוּר. מִשְׁכַּחְתִּי בְּכַתְפִּי וְעֲנִיתִי לוֹ
שֶׁאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ. יוֹנָתָן הִשְׁתַּתַּק, רָאִיתִי אוֹתוֹ שֶׁהוּא מִתְאַמֵּץ לֹא לְבָכוֹת וְהוּא
הִלַּךְ מִהַמְּקוֹם.

כְּשֶׁחֲזַרְנוּ לַכֶּתֶה, יוֹנָתָן הָיָה שִׁקָּט מִהֲרָגִיל. הוּא אָפִילוּ לֹא עָנָה לַמּוֹרָה
כְּשֶׁשָּׁאַל אוֹתוֹ עַל יוֹם כִּיפּוּר. הַמּוֹרָה הִמְשִׁיד לְדַבֵּר עַל הַמִּנְהָג לְבָקֵשׁ סְלִיחָה
כְּשֶׁפּוֹגְעִים בְּמִישָׁהּ. חִיפִיתִי שְׁיוֹנָתָן וְבָקֵשׁ מִמֶּנִּי סְלִיחָה כִּי בְּגִלְלוֹ הַמּוֹרָה
כָּעַס עָלַי. אָבֵל הוּא כִּזָּה תִּינוּקִי, נִעְלָב שֶׁלֹּא שְׁמַרְתִּי לוֹ עַל הַכְּדוּר, חֲשַׁבְתִּי.
בְּסוֹף הַיּוֹם הִחְלַטְתִּי לְהִרְגִּיז יוֹתֵר אֶת יוֹנָתָן. סִיפַרְתִּי לוֹ שֶׁהַכְּדוּר נָפַל בֵּין
הַשִּׁיחִים מֵאַחֲרֵי הַכֶּתֶה. יוֹנָתָן בִּיקַשׁ מִמֶּנִּי שֶׁאֶעֱזֹר לוֹ לְהֵבִיא אֶת הַכְּדוּר
אָבֵל לֹא הִסְכַּמְתִּי.

יוֹנָתָן הִתְחִיל לִלְכֹּת לְכוּן הַשִּׁיחִים. רָאִיתִי אוֹתוֹ הוֹלֵךְ לֵאט, הוּא נִרְאָה
מִפְחָד. הִלַּכְתִּי אַחֲרָיו בְּשִׁקָּט לְרֹאוֹת מֶה יִקְרָה. לִפְתָּע נִתְקַלְתִּי בַּעֲנָף
וְנִפְלָתִי. צִרַחְתִּי בְּקוֹל וְיוֹנָתָן נִבְהַל וְהִגִּיעַ אֵלַי. "מֶה קָרָה?" שָׁאַל. "הַכָּלָבִים

עשו לך משהו? בא, אעזור לך לעמוד". קרא והתכופף לעזור לי. הרגל
 כאבה לי מאוד ויונתן תמך בי ועזר לי לצאת.
 "יונתן, מה עם הכדור שלך?" שאלתי. "עזוב, הכדור לא חשוב עכשיו, בא
 נלך למורה ונראה מה קרה לך" ענה.
 התבזשתי בהתנהגות שלי כי ראיתי שיונתן חבר טוב ולא מתנהג אלי כפי
 שאני מתנהג אליו. הוא היה מוכן לעזוב את הכדור רק כדי לעזור לי.
 התבזשתי. לפתע הבנתי שהוא בכלל לא אשם שהמורה כעס עלי. אני הוא
 זה שלא התנהגתי בסדר.
 "יונתן, אני רוצה להגיד לך משהו" אמרתי. "אני רוצה לבקש ממך
 סליחה" וסיפרתי לו את הסיפור כולו.
 יונתן חיך אלי ואמר: "סלחתי כי מחר יום כיפור וגם בגלל שאני חבר
 שלך".
 הלכנו יחד לחפש את הכדור. והרגל? – ממש לא קרה לי כלום, רק סובבתי
 את הקרסול כשנתקלתי בענף.
 כשחזרנו לפתח, סיפרתי לכולם את הסיפור והבטחתי ליונתן שלעולם לא
 אתנהג כך יותר. "אבא סיים את הסיפור.
 "אבא, אז מה זה חרטה? זה כמו המילה להתחרט?" שאל מנחם.
 "כן" אמר אבא. "המילה חרטה היא הרגשת צער על מעשה שעושים"
 הוסיף.
 מנחם הסתכל על אבא, חיבק אותו ושאל: "מותר לי לספר בפתח את
 הסיפור שלך?"
 אבא חיך והסכים.

פיצוץ קראתי?